

Cap as Tossals Verds

Continuam fent camí fins a arribar al pas Llis. Fàcilment sabrem a què es deu el topònim. No és un pas d'extrema dificultat. A més, hi ha instal·lat un cable que farem servir per pujar. Es diu que des d'aquí, el vespre de Sant Joan, es poden veure els llumets de les bruixes creuant per un fil teixit amb or del puig de s'Alcadena al puig d'Alaró.

En petites pujades i baixades per un terreny ara més rocós arribam a l'oliverar des Tossals Verds, una mostra de l'encertat equilibri entre la natura i els aprofitaments humans. En poc temps ens topam amb un camí transversal davant una paret de roca. Giram a la dreta pel costat d'una barana de fusta fins al refugi des Tossals Verds. Actualment, amb aquest topònim es designa la finca, el puig i les cases de possessió. La paraula *tossal* fa referència a una «elevació del terreny no gaire alta, ni de pendent gaire rost, en una plana o aïllada d'altres muntanyes». L'adjectiu *verds* el podem atribuir a la coloració que dona un abundant carritxar a una zona on, des d'antic, hi ha documentat un important aprofitament ramader.

Refugi des Tossals Verds (Gràcia Salas)

No hi ha sitges sense llenya

El refugi des Tossals Verds, gestionat pel Consell de Mallorca, ens convida a descansar una estona. Recuperats, seguim les indicacions del GR-221 en direcció a la font des Noguier. A la part esquerra del refugi, hi trobam el caminet empedrat que s'enfila fins a l'esplanada on hi ha les cases velles des Tossals. Abans d'arribar-hi, passam al costat d'un rotlle de sitja on es feia el carbó i una barraca amb una coberta de càrritx on vivia el carboner i la seva família.

Aquestes construccions de pedra ens recorden que no fa gaire la indústria del carbó era de gran importància per a la majoria de possessions de la Serra. Els llocs preferits dels carboners eren els alzinars, ja que la fusta d'alzina té una qualitat excel·lent per fer carbó. Per això, trobam la gran majoria de sitges en els pendents poblats d'alzines.

*Bé passa la vida trista
un fadri que fa carbó.
Jo vos puc dir, bona amor,
que per fer caure un sitjó
ha un mes que no us he vista.*

Rotlle de sitja i barraca de carboner (Gràcia Salas)

No hi ha sitges sense llenya

Cap as Tossals Verds

Coma, torrent i font des Prat

Deixam enrere es Tossals per endinsar-nos en l'espès alzinar de la finca pública de sa coma des Prat. De pedra en pedra, anirem alerta a no caure a l'aigua per travessar el llit del torrent des Prat. A vegades hi va a beure algun reietó (*Regulus spp.*) rodonet, rabassudet, amb una creseta de plomes de color taronja o groga al cap i amb les ales de color verd amb taques pal·lides. Més difícil de veure, però fàcil de sentir, és el cant renouer del passaforadí (*Troglodytes troglodytes*). El niu d'aquest aucellet és una bolleta de molsa, també amb teranyines i plometes, que fa moltes vegades en coves i forats, d'aquí el seu nom científic de troglodita.

Al cap de poc temps, tornam a travessar el torrentó per un pontet de fusta i pujam fins a arribar a un creuament de camins. Si volem, ens podem desviar momentàniament del nostre itinerari per arribar a la font des Prat de Massanella, de cabal permanent, amb mina i canalitzada a través de la canaleta de Massanella.

Torrent des Prat (Gràcia Salas)

Reietó (Sebastià Torrens)

Vorejant la canaleta dels embassaments

Retornam al nostre itinerari on trobarem un indicador cap al coll dels Coloms. Aquí podrem prendre un desviament per accedir al puig des Tossals Verds (1.120 m). Però el nostre camí ens duu fins a una canal de ciment, mostra d'enginyeria hidràulica, que transvasa aigua del gorg Blau a Cúber. Tornam a gaudir de les panoràmiques impressionants del gorg Blau, el Puig Major, el puig de ses Vinyes i el morro d'Almallutx. Ja falta poc per arribar. Si és primavera, el color groc intens i lluminós de les argelagues (*Calicotome spinosa*) ens acompanyarà en aquest camí de tornada. Una repoblació feta fa uns vint anys amb pi negre (*Pinus nigra*) és el senyal que som a prop del nostre punt de partida. Abans d'arribar a la font des Noguier, que no ens passi per alt la imatge d'una alzina que creix, solitària, guaitant les muntanyes.

Textos i fotografies: Conselleria de Medi Ambient i Mobilitat

Vista del puig des Migdia, el Puig Major i el puig de ses Vinyes des de la canaleta dels embassaments (Gràcia Salas)

Alzina (Gràcia Salas)

(Gràcia Salas)

Volta al puig des Tossals Verds

Vorejant la canaleta dels embassaments

Coma, torrent i font des Prat

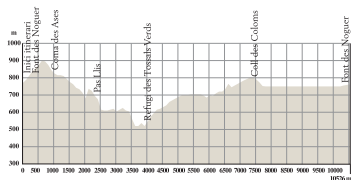
Disseny: Lluís Riu i Rosocha
Impressió: Anisalgimpressio

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Medi Ambient i Mobilitat

Obra Social 'la Caixa'

Aquest itinerari ens ofereix tots els ingredients necessaris per gaudir de la muntanya del Paratge natural de la Serra de Tramuntana: un paisatge indiscutiblement atractiu, les petjades d'antics reballadors de la Serra, una important varietat ecològica, la dolça remor de l'aigua del torrent des Prat... El resultat, un indret on encara és possible escoltar el vol i el cant dels aucells.

Recorregut aproximat: 12,8 km (itinerari circular). Durada: unes 4 hores. Dificultat: alta. Cal estar en bona forma física, anar ben calçat i dur aigua i roba d'abric en els mesos d'hivern. Seguiu sempre les fites de pedra fins as Tossal i les indicacions del GR-221 de tornada.

L'embassament de Cúber des del coll de la coma des Ases (Gràcia Salas)

De Qulber a Cúber

L'itinerari comença a l'àrea recreativa de la font des Noguer, al quilòmetre 33.8 de la carretera Ma-10 d'Andratx a Pollença. Botam una escala de fusta que ens queda a mà dreta, i a una cinquantena de metres el caminó arriba a una paret seca, que no hem de creuar. Després ens hem de desviar a l'esquerra i pujar per un coster que fa successives ziga-zagues.

Quan pujam per la coma des Ases i des de dalt contemplam els costers del puig de sa Rateta o del morro de Cúber, ens costa imaginar que en altres temps aquestes superfícies estiguessin cobertes de camps de cereals. Avui en el seu lloc s'escampa el verd blavós de les aigües de l'embassament.

La finca de Cúber ja existia abans de la dominació sarraïna. Aquest topònim, que antigament apareixia amb la grafia *Qulber*, és anterior al temps dels àrabs, a diferència de les finques veïnes d'Almallutx (*Almelug*), Binimorat (*Benimoratgi*) o l'Ofre (*Alofra*).

Després de la conquesta de Mallorca pel rei Jaume I, el terme de les *Muntanyes* va ser la part de l'illa que es va reservar el Rei, la qual va ser repartida entre els participants de la conquesta. En el *Llibre del repartiment*, hi apareix amb una extensió de quinze joves (una jovada era una extensió de terra equivalent a 11,36 hectàrees o 16 quarterades).

La vall de Cúber vista des de les proximitats del coll de l'Ofre en un gravat del Die Balearen, de l'arxiduc Lluís Salvador

De Qulber a Cúber

Cúber, fins a principi del segle XX, fou una possessió dedicada sobretot a l'agricultura i la ramaderia ovina extensiva. Els aprofitaments agrícoles es feien al fons de la vall, on es trobaven les millors terres per a les pastures i el conreu de cereals. La inundació de la vall de Cúber suposà la destrucció de les cases de possessió, dels horts i dels sementers i, per tant, la desaparició de les activitats agrícoles.

La finca, des de l'any 1989, està adscrita a la Conselleria de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears, a la qual correspon gestionar-la i administrar-la. L'Empresa Municipal d'Aigua i Clavegueram de l'Ajuntament de Palma (EMAYA) és l'encarregada de gestionar i mantenir l'embassament i les canalitzacions que fan possible abastar d'aigua les zones urbanes.

Vista del penyal del Migdia, el Puig Major i el puig de ses Vinyes des del coll de la Coma des Ases (Gràcia Salas)

Embassament de Cúber i del gorg Blau (Gràcia Salas)

De la coma des Ases al pas Llis

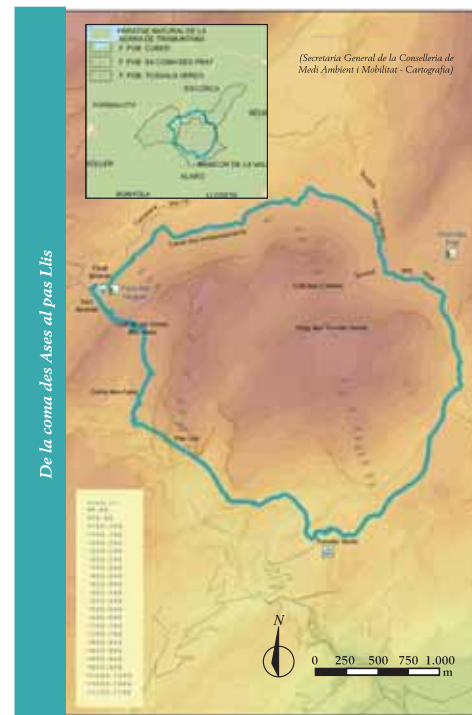
Quan el caminó arriba a la carena, hem de travessar una paret seca per un portellet sense barrera. Però abans, cal aturar-se obligadament a contemplar i guardar a la retina la imatge de les muntanyes del cor de Tramuntana. Seguim les fites que baixen per la coma des Ases. Al collet, exposat com està a l'acció del vent, trobarem un bon exemple de la típica vegetació de l'alta muntanya mallorquina, amb l'aristja balearica (*Smilax aspera* var. *balearica*), que adopta forma de coixinet. Fixau-vos que té les fulles molt petites; a vegades, no en té ni una.

Les grans extensions de carritxar dominen el paisatge. Aquesta comunitat vegetal s'ha vist afavorida, al llarg del temps, pel costum de cremar-la per obtenir pastura per al ramat, ja que el carritx crema fàcilment i té capacitat per rebrotar. Més endavant trobam clapes de mosaic de carritxar i restes d'alzinar sobre esquetjar (lapiaz), amb algun gran exemplar de ginébró (*Juniperus oxycedrus*).

Poc abans d'arribar al pas Llis, ens podem aturar per veure el boix (*Buxus balearica*). Aquesta és una espècie vegetal relict, molt abundant a la flora de temps enrere. Avui està inclosa en el Catàleg Balear d'Espècies Vegetals Amenacades. El reconeixem per les fulles ovalades, lluntes, a vegades d'un color verd esmorteït cremat pel vent i vermells a l'estiu. La seva fusta pitjada i dura era molt preuada per fer culles i, fins i tot, per a l'ebenisteria.

Boix (Gràcia Salas)

De la coma des Ases al pas Llis